

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 17 september 2010 in zaak nr. 10/30843 in het geding
tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 augustus 2010 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 september 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 september 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De minister klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat van hem mocht worden verwacht om na het vertrekgesprek van 27 augustus 2010 toe te zien op een adequate medische zorg van de vreemdeling. Voorts klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het belang van de vreemdeling bij adequate zorg in dit geval zo zwaar weegt, dat de bewaring onrechtmatig moet worden geacht.

Daartoe voert de minister aan dat hij in overeenstemming met de gestelde waarborgen van medisch toezicht in het kader van de bewaring van de vreemdeling heeft gehandeld. De vreemdeling is op 24 augustus 2010 in het cellencomplex door een arts bezocht en de medische dienst van de detentieboot te Zaandam heeft de nodige onderzoeken opgestart. Zo heeft de medische dienst op 30 augustus 2010 een bloedonderzoek aangevraagd. Op 1 september 2010 is de uitslag van dit onderzoek ontvangen en is een ziekenhuisafspraken gemaakt. Voorts is het niet aan de minister om te beoordelen of de medische dienst naar behoren heeft gereageerd op het verzoek van de vreemdeling om medische zorg. In dat kader merkt de minister op dat klachten omtrent het regime - medische zorg - bij de directeur van een huis van bewaring kunnen worden ingediend. Hij verwijst daarbij naar de uitspraken van de Afdeling van 6 december 2005 in zaak nr. 200509462/1 en 14 november 2005 in zaak nr. 200509287/1 (www.raadvanstate.nl). Tevens heeft de rechtbank miskend dat, nu niet is gesteld dan wel is gebleken dat de vreemdeling detentieongeschikt is, geen aanleiding bestond de bewaring om medische redenen op te heffen, aldus de minister.

2.1.1. Niet is in geschil, althans door de vreemdeling niet als zodanig in hoger beroep bestreden, dat de vreemdeling in algemene zin detentiegeschikt is. In dat kader heeft de rechtbank in de aangevallen uitspraak overwogen dat niet de detentiegeschiktheid van de vreemdeling ter discussie staat, maar

het mogelijke gezondheidsrisico door het ontbreken van adequate medische zorg.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 28 april 2005 in zaak nr. 200410273/1, JV 2005/308), dient de rechtbank zich bij de beoordeling van de tenuitvoerlegging van een maatregel in de zin van artikel 94, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) te beperken tot een oordeel over de aanwijzing van de plaats of ruimte voor de uitvoering van de maatregel, gezien in het licht van het daar geldende regime. Daarbij gaat het dus om de aanwijzing van de inrichtingscategorie, waartoe die plaats of ruimte behoort, zoals in dit geval een huis van bewaring, waarvan bij algemeen verbindend voorschrift is bepaald dat daarin personen in vreemdelingenbewaring kunnen worden opgenomen en waarvoor een regime is vastgesteld. Voor zover een vreemdeling bij een door hem tegen de oplegging van de maatregel ingesteld beroep klaagt over de toepassing van dat regime op de locatie waar die maatregel ten uitvoer wordt gelegd, valt die klacht buiten het in artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000 in samenhang met artikel 5.4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) aangegeven toetsingskader en kan deze reeds daarom niet tot gegrondbevinding van dat beroep leiden.

Aangezien de vraag of de in de detentieboot te Zaandam geboden medische zorg adequaat is, uitsluitend betrekking heeft op de verblijfsomstandigheden op de detentieboot en aldus de aldaar gegeven toepassing aan het voor de desbetreffende inrichtingscategorie vastgestelde regime betreft, heeft de rechtbank daarin, gelet op het voorgaande, ten onrechte aanleiding gevonden de opheffing van de maatregel van bewaring te bevelen.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens in de grief is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 24 augustus 2010 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die nog bespreking behoeven.

2.3. Het betoog van de vreemdeling dat uit het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding van 24 augustus 2010 onvoldoende blijkt dat sprake is van geen, dan wel slechts geringe vermenging met het overige reizigersverkeer, mist feitelijke grondslag, gelet op hetgeen in dit proces-verbaal staat vermeld.

De beroepsgrond faalt.

2.4. De vreemdeling heeft ten aanzien van de aan de maatregel ten grondslag gelegde gronden aangevoerd dat hij in het bezit is van een geldig Belgisch vreemdelingendocument, zijn huidige adres in België heeft opgegeven en de vreemdelingenpolitie hem niet uitdrukkelijk heeft gevraagd of hij over middelen van bestaan beschikte. Hij betoogt in dit verband dat hij een bankpas en een bankrekening heeft. Voorts stelt de vreemdeling dat hij direct heeft aangegeven dat hij niet in Nederland wilde blijven.

2.4.1. In het besluit van 24 augustus 2010 is vermeld dat de opgelegde maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat de vreemdeling niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000, geen vaste woon-/verblijfplaats heeft en geen middelen van bestaan heeft.

Niet is in geschil dat de vreemdeling niet beschikt over een identiteitspapier in vorenbedoelde zin en geen vaste woon- of verblijfplaats in Nederland heeft. Volgens het proces-verbaal van gehoor van 24 augustus 2010 heeft de vreemdeling ter zake van zijn Belgisch vreemdelingendocument verklaard dat hij hiermee België niet mag uitreizen. Voorts heeft de vreemdeling tijdens dit gehoor verklaard dat hij geen geld bij zich heeft. Het betoog van de vreemdeling in beroep dat hij een bankpas en een bankrekening heeft, is op geen enkele wijze onderbouwd. Dat uit voormeld proces-verbaal niet blijkt of de vreemdeling uitdrukkelijk de vraag is gesteld of hij over middelen van bestaan beschikt, doet hieraan niet af. Derhalve valt niet in te zien dat voormelde omstandigheden niet aan de bewaring ten grondslag zouden mogen worden gelegd.

Bovendien heeft de minister, gelet op voormelde gronden, in de mededeling van de vreemdeling dat hij niet in Nederland wil blijven in redelijkheid geen aanleiding hoeven zien de maatregel van bewaring niet toe te passen.

Deze beroepsgrond faalt eveneens.

2.5. Tevens betoogt de vreemdeling dat het eerst op 30 augustus 2010 indienen van het claimverzoek bij de Belgische autoriteiten, zich niet verdraagt met de bij iedere uitzetting vereiste voortvarendheid.

2.5.1. De vreemdeling is op 24 augustus 2010 in bewaring gesteld. Op 26 augustus 2010 heeft het bureau Dublin van de Immigratie- en Naturalisatiedienst het verzoek ontvangen om ten behoeve van de vreemdeling een claimverzoek tot overname te verzenden naar de autoriteiten van België. Naar aanleiding van dit verzoek werd op 30 augustus 2010 een claimverzoek tot terugname van de vreemdeling naar de genoemde autoriteiten verzonden. Er is geen grond voor het oordeel dat de minister de indiening van het claimverzoek niet met de vereiste voortvarendheid ter hand heeft genomen.

Ook deze beroepsgrond faalt.

2.6. Het inleidende beroep is mitsdien ongegrond.

2.7. Het verzoek om schadevergoeding dient hierom te worden afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 17 september 2010 in zaak nr. 10/30843;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

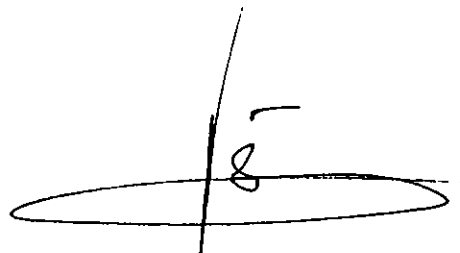
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 december 2010

480-550.

Verzonden: 10 december 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

Model M110-A Maatregel van bewaring

- Dossier -

V-nummer :
IND-nummer :

Piketadvocaat : Mr. Jaminon Tel: 0475-485080

De ondergetekende, zijnde ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen, dan wel grensbewaking, tevens Hulpofficier van Justitie, legt met het oog op de uitzetting aan de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam :
Voorna(a)m(en) :
Geboortedatum :
Geslacht : Mannelijk
Geboorteplaats :
Geboorteland :
Nationaliteit : Kongolese

de maatregel van bewaring op zoals bedoeld in:

- ☒ artikel 59, eerste lid, onder a, van de Vreemdelingenwet 2000;
☐ artikel 59, eerste lid, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;

deze maatregel wordt gevorderd door*:

- ☐ het belang van de nationale veiligheid, omdat
☒ het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat de vreemdeling:
- ☐ verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
 - ☐ veroordeeld is terzake misdrijf
 - ☐ ongewenst verklaard is
 - ☒ niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 Vreemdelingenbesluit 2000
 - ☐ zich niet aangemeld heeft bij de Korpschef
 - ☐ zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
 - ☐ gebruik maakt/maakte van een vals/vervalst document
 - ☐ zich bedient/heeft van een of meerdere aliases
 - ☒ geen vaste woon-/verblijfplaats heeft
 - ☐ eerder niet rechtmatig in Nederland verbleven heeft
 - ☒ andere reden(en): Vreemdeling heeft geen middelen van bestaan
- ☐ Artikel 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000.
omdat de voor terugkeer noodzakelijke bescheiden voorhanden zijn, dan wel binnen korte termijn voorhanden zullen zijn.

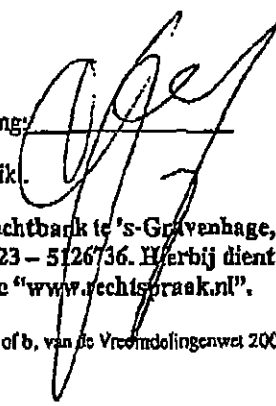
De maatregel is opgelegd :

Plaats: Maastricht

Datum: 24-8-2010 Tijd: 11:35 uur

De Minister van Justitie,
namens deze,
de hulpofficier van justitie,

W.H. Op Heij,
Adjudant onderofficier der Koninklijke Marechaussee.

Handtekening:

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal intakebureau vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 5126736. Hierbij dient - bij voorkeur - gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie "www.rechtspraak.nl".

* Steeds invullen bij inbewaaringstelling op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vreemdelingenwet 2000.

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE, zittinghoudend te MAASTRICHT

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Procedurenummer: AWB 10/30843 VRONTN

Uitspraak

in het geding tussen

eiser,

en

de Minister van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 24 augustus 2010

Kenmerk: 1008.24.1261

V-nummer:

1. Procesverloop

Bij het in de aanhef van deze uitspraak vermelde besluit heeft verweerder eiser in vreemdelingenbewaring gesteld. Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld. Dit beroep strekt tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding. Verweerder heeft de stukken die op de zaak betrekking hebben aan de rechtbank gezonden.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgehad op 13 september 2010. Ter zitting is eiser in persoon verschenen, gehoord met behulp van M.E. Flink, tolk in de Franse taal en bijgestaan door H. Drenth, advocaat te Utrecht. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door L.M.F. Verhaegh, werkzaam bij het Ministerie van Justitie.

De rechtbank heeft het onderzoek heropend en verweerder verzocht nadere informatie te verstrekken. Verweerder heeft deze informatie verstrekt, waarna eiser hierop heeft gereageerd. Beide partijen hebben toestemming verleend om een nadere zitting achterwege te laten. De rechtbank heeft op 16 september 2010 het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Eiser stelt te zijn geboren op _____ en de Kongolese nationaliteit te hebben.

Op grond van artikel 94, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) moet de rechtbank beoordelen of, voor zover bestreden, de bewaring in strijd is met deze wet dan wel bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.

Eiser voert ten eerste aan dat hij van meet af aan heeft aangegeven HIV positief te zijn en dat aan hem daarom medicatie is voorgeschreven. Eiser heeft verklaard de exacte naam van deze medicatie niet te kunnen noemen, maar heeft wel de namen van twee Belgische artsen genoemd bij wie hij in behandeling is en die werkzaam zijn in het St. Josef ziekenhuis te Arlon (België). Verweerder heeft door het niet voortvarend verstrekken van de medicatie een medische noodsituatie gecreëerd die thans nog immer voortduurt. Zonder medicatie kan een kleine infectie al fataal zijn. Verweerder heeft niet aangetoond dat aanstonds en tijdig onderzoek is gedaan naar de medicatie van eiser en onbetwist staat vast dat er tot op heden geen juiste medicatie is verstrekt, terwijl het gaat om een levensbedreigende ziekte waarbij eiser bij het niet innemen van zijn medicatie grote risico's loopt. Bovendien is middels telefonisch onderhoud met de Medische Dienst op 10 september 2010 gebleken dat op dat moment nog geen onderzoek naar het type HIV van eiser was gedaan.

Eiser stelt verder dat de staandehouding onrechtmatig heeft plaatsgehad, nu niet uit het proces-verbaal van de staandehouding, overbrenging en ophouding is gebleken dat geen vermenging heeft plaatsgevonden tussen de personen in de trein en de personen op het perron alvorens de controle in het kader van het Mobiel Toezicht Vreemdelingen gehouden werd.

Verder stelt eiser dat de gronden onterecht aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd. Hij voert daartoe aan dat hij beschikt over een vreemdelingenrechtelijk identiteitsdocument waar zijn personalia en rechtmatig verblijf in België uit blijken. Voorts heeft eiser zijn verblijfsadres bekend gemaakt en het doel van zijn bezoek aan Nederland duidelijk gemaakt. Ook is niet duidelijk waarom in het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding is vermeld dat eiser niet beschikt over middelen van bestaan, nu het enkel niet bij zich hebben van middelen van bestaan niet betekent dat eiser hier ook niet over kan beschikken en eiser stelt dat hij een bankrekening heeft en zijn bankpas bij zich had. Ten slotte stelt eiser dat verweerder onvoldoende voortvarend heeft gehandeld. Hij voert daartoe aan dat verweerder pas op 30 augustus 2010 het claimverzoek heeft doorgezonden aan de Belgische autoriteiten.

Verweerder heeft met betrekking tot eisers medische situatie als allereerst opgemerkt dat klachten over medische verzorging ingediend dienen te worden bij de directeur van het Huis van Bewaring. Eiser heeft nagelaten aan te tonen dat verweerder op grond van zijn medische situatie inbewaringstelling achterwege had moeten laten, waardoor gesteld noch gebleken is dat eiser detentieongeschikt zou zijn. Voorts heeft verweerder opgemerkt dat eiser op 24 augustus 2010 door een arts is bezocht op het arrestantencomplex Sittard-Geleen en dat uit het vertrekgesprek van 27 augustus 2010 blijkt dat eiser vóór dit gesprek contact heeft gehad met de Medische Dienst. De regievoerder heeft vervolgens op dezelfde datum eisers situatie onder de aandacht van de Medische Dienst gebracht.

De Medische Dienst van het huis van bewaring waar eiser is gedetineerd (de Detentieboot Zaandam) heeft naar aanleiding van de vragen die de rechtbank na het heropenen van het onderzoek heeft gesteld het volgende medegedeeld:

"... Betreffende de casus kan ik melden dat wij op mondelinge uitspraken van een cliënt geen behandeling kunnen starten. Onderzoek en daarnaast eventueel uitspraak van een arts omtrent behandeling zijn noodzakelijk. In deze zijn alle onderzoeken gestart en verwachten wij op korte termijn resultaat, als de heer een ziekte heeft zal hij naar aanleiding van dit resultaat behandeld worden".

De rechtbank overweegt als volgt.

Vreemdelingen aan wie de maatregel van vreemdelingenbewaring is opgelegd hebben recht op adequate en voldoende gezondheidszorg. Verweerder is verantwoordelijk voor de uitvoering van deze zorg in de detentiecentra, welke zorg qua kwaliteit gelijkwaardig moet zijn aan de gezondheidszorg in de vrije maatschappij. Bij het verlenen van deze medische zorg mag echter wel rekening worden gehouden met de bijzondere situatie van vrijheidsbeneming, die beperkingen oplevert ten aanzien van de wijze waarop, waar en wanneer gedetineerden medische zorg kunnen ontvangen.

Eiser heeft onweersproken en van meet af aan gezegd dat hij HIV positief is en medicijnen nodig heeft. Uit de gedingstukken blijkt dat de GGD-arts door wie eiser op 24 augustus 2010 na zijn inbewaringstelling is bezocht navraag zou doen bij de behandelend arts van eiser. Door de overplaatsing van eiser de volgende dag, heeft dit kennelijk geen vervolg gehad. Vervolgens heeft ook de regievoerder op 27 augustus 2010 toegezegd er aandacht voor te vragen bij de Medische Dienst. Vervolgens heeft eisers gemachtigde op 10 september 2010 telefonisch navraag gedaan bij de Medische Dienst. De Medische Dienst heeft verklaard in elk geval op 14 september 2010, alle onderzoeken naar eisers medische situatie te hebben opgestart, maar hieruit blijkt ook dat eiser na drie weken vreemdelingenbewaring nog steeds geen medicijnen krijgt en evenmin is vastgesteld dat eiser niet zou zijn aangewezen op medicijnen. Uit de gedingstukken is niet af te leiden dat er contact is gezocht met eisers behandelend arts.

Niet is gebleken of verweerder op of na 27 augustus 2010 enige actie heeft ondernomen in de richting van de Medische Dienst om de verstrekking van medicatie te bespoedigen en evenmin van niet aan verweerder toe te rekenen omstandigheden die hieraan in de weg stonden. Verweerder lijkt ervan te zijn uitgegaan dat indien de Medische Dienst aanleiding zou hebben gezien om voortvarend onderzoek naar eisers medische situatie te doen en naar aanleiding hiervan de door eiser verzochte medicatie voor te schrijven, dat wel zou hebben gedaan.

In het onderhavige geval, waarin op de dag van het opleggen van de maatregel reeds duidelijk was – hetgeen door verweerder ook niet wordt betwist – dat eiser waarschijnlijk met HIV besmet is en eiser tijdens het vertrekgesprek opnieuw om medicijnen had verzocht, had verweerder naar het oordeel van de rechtbank adequater moeten handelen en moeten toezien op een voortvarende behandeling van eisers verzoek om medicatie door de Medische Dienst, zeker nu eiser direct heeft aangegeven wie zijn behandelend arts zijn en waar deze werkzaam zijn en deze informatie bekend was bij verweerder. Eisers belang bij adequate zorg weegt in dit geval zo zwaar, dat de bewaring naar het oordeel van de rechtbank onrechtmatig moet worden geacht.

Dat eiser niet heeft bepleit dat hij detentieongeschikt zou zijn doet daar niet aan af, nu het niet de detentiegeschiktheid is die ter discussie staat maar het mogelijk gezondheidsrisico door het ontbreken van adequate medische zorg. Niet is komen vast te staan of in gevallen als deze het mogelijk is om een klacht in te dienen bij de directeur van de bewaringslocatie. Van verweerder mocht worden verwacht om na het vertrekgesprek van 27 augustus 2010 toe te zien op een adequate medische zorg.

Nu het beroep reeds om deze reden gegrond is, komt de rechtbank aan de beoordeling van de overige beroepsgronden niet toe. De rechtbank stelt vast dat de bewaring vanaf 24 augustus 2010 onrechtmatig is en met ingang van 17 september 2010 moet worden

opgeheven.

Ingevolge artikel 106, eerste lid van de Vw 2000 kan de rechtbank, indien zij de opheffing van de bewaring beveelt aan de vreemdeling een schadevergoeding toekennen.

Naar het oordeel van de rechtbank zijn er, alle omstandigheden in aanmerking genomen, gronden om aan eiser ten laste van verweerder een schadevergoeding toe te kennen van € 105,- voor de dagen dat de bewaring in een politiecel ten uitvoer is gelegd en € 80,- voor de dagen dat de bewaring in een huis van bewaring ten uitvoer is gelegd. Dit betekent dat eiser een schadevergoeding van € 1.945,- toekomt.

De rechtbank ziet aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

De proceskosten wegens verleende rechtsbijstand worden op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,-.

Omdat aan eiser voor het beroep een toevoeging is verleend op grond van de Wet op de rechtsbijstand, moet verweerder het bedrag van de kosten aan de griffier van de rechtbank betalen.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

beveelt de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van 17 september 2010;

wijst het verzoek tot schadevergoeding toe en kent aan eiser een schadevergoeding toe van € 1.945,- ten laste van verweerder, te betalen door de griffier van de rechtbank;

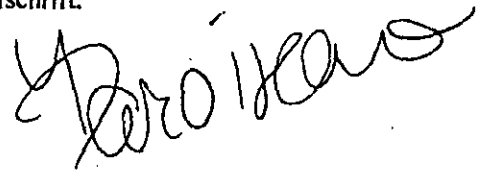
veroordeelt verweerder in de kosten van deze procedure tot een bedrag van € 874,-, te betalen aan de griffier van de rechtbank.

Deze uitspraak is gedaan door A.M. Schutte, rechter, in tegenwoordigheid van Y.L.J. Kuypers-Damoiseaux, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 17 september 2010.

w.g. Y. Kuypers-Damoiseaux

w.g. A.M. Schutte

Voor eensluidend afschrift:
de griffier:

Voornoemd lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken beveelt de tenuitvoerlegging van de in deze uitspraak toegekende schadevergoeding ten bedrage van € 1.945,- (zegge: duizendnegenhonderdvijfenveertig Euro)

Aldus gedaan op 17 SEP 2010 door A.M. Schutte.

Verzonden: 17 SEP 2010

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt één week na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing, indien niet is voldaan aan de vereisten genoemd in artikel 6:5, eerste lid, onder c en d, van de Awb of aan artikel 85, eerste of tweede lid, van de Vw 2000.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 SEP 2010	
DIENST:	9368
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant

Tegen
De uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht,
van 17 september 2010 met kenmerk AWB 10/30843

Inzake

met IND kenmerk 1008.24.1261,
verweerder
Gemachtigde: mr. H. Drenth
advocaat te Utrecht (postbus 2169, 3500 GD Utrecht)

IND Proces Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistraatlaan 222
5223 NA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

Mr. R.P.A.M. van der Zanden
Tel. 073 - 888 3061

1 Inleiding

De Minister van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht, van 17 september 2010, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk AWB 10/30843, in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 24 augustus 2010 gegrond heeft verklaard en aan verweerder een schadevergoeding heeft toegekend ten laste van de Staat der Nederlanden van € 1945, alsmede een vergoeding van de proceskosten tot een bedrag van € 874 (*productie I*).

2 Achtergronden

- 2.1. Bij besluit van 24 augustus 2010 is verweerder krachtens artikel 59, eerste lid, onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw), in vreemdelingenbewaring gesteld.
- 2.2. Tegen het besluit heeft verweerder op 2 september 2010 beroep ingesteld bij de rechtbank.
- 2.3. Bij de bovenvermelde uitspraak van 17 september 2010 heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard, alsmede gezien pagina 3 van de door verweerder bestreden uitspraak, met het oog op deze beslissing de opheffing van de opgelegde maatregel van bewaring gelast met ingang van 17 september 2010, met toekenning van schadevergoeding en proceskosten zoals voormeld.

3 Het standpunt van de Minister van Justitie

- 3.1 De Minister heeft twee grieven tegen de uitspraak van de rechtbank.

Grief 1

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 3, volledige alinea 4, van de bestreden uitspraak het volgende:

"Niet is gebleken of verweerder op of na 27 augustus 2010 enige actie heeft ondernomen in de richting van de Medische Dienst om de verstrekking van medicatie te bespoedigen en evenmin van niet aan verweerder toe te rekenen omstandigheden die hiaraan in de weg stonden. Verweerder lijkt ervan te zijn uitgegaan dat indien de Medische Dienst aanleiding zou hebben gezien om voortvarend onderzoek naar eisers medische situatie te doen en naar aanleiding hiervan de door eiser verzochte medicatie voor te schrijven, dat wel zou hebben gedaan.

In het onderhavige geval, waarin op de dag van het opleggen van de maatregel reeds duidelijk was – hetgeen door verweerder ook niet wordt betwist – dat eiser waarschijnlijk met HIV besmet is en eiser tijdens het vertrekgesprek opnieuw om medicijnen had verzocht, had verweerder naar het oordeel van de rechtbank adequater moeten handelen en moeten toezien op een voortvarende behandeling van eisers verzoek om medicatie door de Medische Dienst, zeker nu eiser direct heeft aangegeven wie zijn behandeld artsen zijn en waar deze werkzaam zijn en deze informatie bekend was bij verweerder. Eisers belang bij adequate zorg weegt in dit geval zo zwaar, dat de bewaring naar het oordeel van de rechtbank onrechtmatig moet worden geacht."

3.3 *Grief 2*

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 3, alinea 5, en aansluitend alinea 6, volgend op pagina 4, van de bestreden uitspraak het volgende:

"Dat elser niet heeft bepleit dat hij detentieongeschikt zou zijn doet daar niet aan af, nu het niet de detentiegeschiktheid is die ter discussie staat maar het mogelijk gezondheidsrisico door het ontbreken van adequate medische zorg. Niet is komen vast te staan of in gevallen als deze het mogelijk is om een klacht in te dienen bij de directeur van de bewaringslocatie. Van verweerder mocht worden verwacht om na het vertrekgesprek van 27 augustus 2010 toe te zien op een adequate medische zorg.

Nu het beroep reeds om deze reden gegrond is, komt de rechtbank aan de beoordeling van de overige beroepsgronden niet toe. De rechtbank stelt vast dat de bewaring vanaf 24 augustus 2010 onrechtmatig is en met ingang van 17 september 2010 moet worden opgeheven."

Gegrondbevinding van de hiervoor genoemde grieven tast de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de grieven

- 3.4 Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld, kortweg, dat niet is gebleken dat op of na 27 augustus 2010 de Minister in onderhavige zaak enige actie heeft ondernomen in de richting van de Medische Dienst om ten behoeve van verweerder medicatieverstrekking te bespoedigen.

Met dit oordeel miskent de rechtbank dat verweerder op 24 augustus 2010 op voorspraak en initiatief van de Koninklijke Marechaussee in het arrestantencomplex van de politie door een medicus is bezocht. Voorts heeft hij reeds voorafgaande aan het vertrekgesprek van 27 augustus 2010 bij gelegenheid van zijn intake contact gehad met de Medische Dienst in de penitentiaire inrichting te Zaandam. Vervolgens heeft de Minister op 27 augustus 2010 de medische situatie van verweerder conform diens verzoek expliciet onder de aandacht van de Medische Dienst gebracht.

- 3.5 In dit verband hecht de Minister er aan op te merken dat, zoals ook blijkt uit de verklaring van de Medische Dienst als weergegeven in de uitspraak, de Medische Dienst de nodige onderzoeken heeft opgestart. Desgevraagd heeft de Medische Dienst in aanvulling op het voorafgaande gespecificeerd dat op 30 augustus 2010 een bloedonderzoek is aangevraagd. Op 1 september 2010 is de uitslag van het onderzoek ontvangen en is een ziekenhuisafpraak gemaakt.

Het is niet aan de Minister om te beoordelen of de Medische Dienst naar behoren heeft gereageerd op het verzoek van verweerder om medische behandeling. Immers, noch de Minister, noch de rechtbank, kan dat – als zijnde niet medisch onderlegd – adequaat beoordelen. Veeleer acht de Minister het oordeel van de rechtbank te plaatsen in het licht van een discussie omtrent het geldende regime op de bewaringslocatie. Echter, in tegenstelling tot de rechtbank veronderstelt, meent verweerder dat wel degelijk sprake is van een openstaande klachtenprocedure. Klachten over de medische verzorging kunnen worden ingediend bij de Directeur van het Huis van Bewaring.

Vergelijk:

- uitspraak Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 14 november 2005, nr. 200509287/1, r.o. 2.5.1.1 (productie 1);
- uitspraak Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 december 2005, nr. 200509462/1, r.o. 2.3 (productie 2).

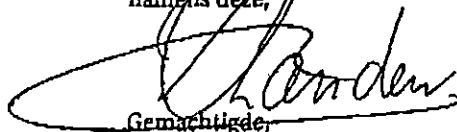
- 3.6 De rechtbank miskent dan ook dat, aangezien niet is gesteld of gebleken dat verveerder detentieongeschikt is, er geen aanleiding bestaat om de bewaring om medische redenen te doen opheffen.
- 3.7 Gelet op vorenstaande stelt de Minister zich op het standpunt dat de Minister geheel heeft gehandeld in overeenstemming met de gestelde waarborgen van medisch toezicht in het kader van de bewaring van verveerder. De Minister concludeert dan ook dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat grond heeft bestaan om de bewaringsmaatregel niet rechtmatig te achten.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Minister van Justitie verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, het verzoek om schadevergoeding af te wijzen en te doen wat deze had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep ongegrond te verklaren.

's-Hertogenbosch, 24 september 2010

De Minister van Justitie,
namens deze,
het Hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
namens deze,

Gemachtigde,

mr. R.A.P.M. van der Zanden, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
Telefoon 073-888 3061
Telefax 073-888 3086